

Het één-zijn van God - alleen de profeten hebben die ingesteld (3)

Vrijdag khoetba door dr. Zahid Aziz, voor Lahore Ahmadiyya UK, 17 september 2021

وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ
فَتَخَطَّفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهَوَّىٰ بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِينٍ

“En wie iets aan Allah gelijkstelt, het is alsof hij van grote hoogte was gevallen en door de vogels was weggegrist, of door de wind gedragen was naar een ver gelegen plaats.” – 22:31

Wanneer een mens *shirk* pleegt, dan valt hij naar beneden van de hoge positie die Allah hem heeft gegeven. Hij heeft dan geen macht of kracht meer en wordt hij hulpeloos als een nutteloos lichaam waarop de vogels zich voeden, of dat door de wind wordt weggeblazen en wordt verteerd door de natuurelementen. Het is alsof je iets weggooit in de prullenbak. Maulana Muhammad Ali schrijft in zijn boek *De Religie van de Islam*:

“De verschillende soorten *shirk* die in de heilige koran worden genoemd, laten zien dat het met de leer van het één-zijn van Allah (*tauḥîd*), een verheffende boodschap van vooruitgang aan de wereld geeft, zowel fysiek als moreel en spiritueel. De mens wordt niet alleen bevrijd van slavernij aan levende en levenloze objecten, maar ook van onderdanigheid aan de grote en wonderlijke krachten van de natuur die hij, zo wordt hem verteld, voor zijn eigen welzijn kan onderwerpen. Het gaat verder en verlost de mens van de grootste slavernij, de slavernij aan een andere mens. Het laat niet toe dan een sterveling de waardigheid van God krijgt, of dat hij meer is dan een sterveling; want de grootste der stervelingen (profeet Mohammed) werd bevolen te zeggen: “Ik ben slechts een sterveling zoals jullie; het is mij geopenbaard dat uw God één God is.” — 18:110. Zo werden alle banden die de geest van de mens in een houdgreep hielden verbroken, en werd hij op weg naar vooruitgang gezet. Een slavengeest, zoals de koran duidelijk zegt, is niet in staat om iets goeds en groots te doen (16:75-76), en daarom was de eerste voorwaarde voor de vooruitgang van de mens dat zijn geest bevrijd zou worden van de boeien (beperkingen) van alle soorten slavernij. Dit werd tot stand gebracht door de boodschap van het Eén-zijn van God.”

De vraag rijst hoe mensen tot het besef komen dat God Eén is. Het antwoord dat de stichter van de Ahmadiyya beweging geeft, is dat voor dit doel profeten naar de wereld werden gestuurd. Via die profeten openbaarde God Zijn eigenschappen en kwaliteiten en dat Hij Eén is. In onze *kalimah* van de islam (*lâ ilâha il-lal-lâh moeḥammadoer-rasooloel-lâh*) erkennen we dat er geen god is dan Allah en dat Mohammed de boodschapper is van Allah. De kern van deze *kalimah* is dat er maar Eén God is. En we leren die belangrijke waarheid via Zijn boodschapper, Mohammed (s.a.w.s.).

Iemand heeft eens tegen de stichter van de Ahmadiyya beweging gezegd dat het voldoende is voor een persoon om in één God te geloven, en het is daarbij niet nodig om in de profeet Mohammed te geloven. Hij schreef hier een uitvoerig antwoord op in zijn boek *Haqiqat-ul-Wahy*. Hij schrijft:

“Men moet eraan denken dat kennis van het bestaan van God en van Zijn één-zijn zonder enige deelgenoten alleen door de profeten (vrede zij met hen) aan de mensen werden onderwezen. Als deze godvruchtige personen niet op de wereld waren gekomen, dan zou het voor iemand onmogelijk zijn geweest om met volledige zekerheid het juiste pad te vinden. Hoewel, wanneer een persoon met juiste gedachten en gezond verstand over het fysieke universum nadenkt en de perfecte en wijze ordening daarvan ziet, dan kan hij ontdekken dat dit met wijsheid ontworpen systeem een Maker zou moeten hebben. Maar tussen de woorden ‘zou moeten bestaan’ en de woorden ‘het bestaat echt’ zit een groot verschil. De kennis van Zijn werkelijke bestaan wordt alleen gegeven door de profeten die, via duizenden tekenen en wonderen, aan de wereld bewezen dat het Wezen dat meer verborgen is dan het verborgene, en dat alle krachten in Zichzelf verenigt, werkelijk bestaat.” (blz. 111-112)

“Feit is dat aan de ene kant God helemaal boven alle behoeften staat, en het feit dat iemand recht wordt geleid of dwaalt heeft geen effect of Hem. Aan de andere kant vereisen Zijn eigenschappen dat de mensen te weten komen wie Hij is, en dat zij baat vinden bij Zijn barmhartigheid. Daarom manifesteert Hij zichzelf aan een hart dat, van alle harten van de mensen van de wereld, een volmaakt natuurlijk vermogen heeft om liefde voor, nabijheid tot en verheerlijking van God te ontwikkelen. En zo’n hart bezit ook in de hoogste mate de eigenschap van medeleven voor de medemens. God openbaart aan hem in volle luister wie Hij is en wat Zijn eeuwige eigenschappen zijn. Zo wordt deze man van een bijzondere en verheven natuur – die met andere woorden een *nabî* wordt genoemd – tot Hem aangetrokken.”

“Vervolgens, omdat hij hartstochtelijk medeleven voelt voor de mensheid, wil deze profeet, door zijn spirituele inspanningen en nederige smeekbeden, dat anderen de God vinden die aan hem is geopenbaard, en dat zij verlossing vinden. Uit zijn hartsverlangen biedt hij zichzelf aan als offer voor God. En vanuit zijn wens dat de mensen tot leven worden gewekt, aanvaardt hij verschillende soorten dood voor zichzelf, en plaatst hij zichzelf voor grote inspanningen, zoals wordt aangegeven in het vers: ‘Misschien zult u (o Mohammed) uzelf doden uit verdriet, omdat de mensen niet geloven,’ (26:3). ... Maar als die Profeet zich niet tot God had gewend met zoveel gebeden, zoveel nederigheid en zoveel oprechte smeekbeden, en zijn eigen leven niet had opgeofferd om het licht van God aan de wereld te tonen, en niet bij elke stap dood op dood had aanvaard voor zijn eigen verlangens, dan zou God niet aan de wereld getoond zijn. God staat boven de behoefte van wie dan ook, zoals de koran zegt: ‘Waarlijk, Allah staat boven de behoefte van alle werelden,’ (3:97). Maar God zegt ook: ‘En degenen zich die hard voor Ons inspannen, Wij zullen hen zeker leiden in Onze wegen,’ (29:69). Voor degenen die zich tot het

uiterste inspannen om God te vinden, is de wet van God voor hen dat Hij hen de weg naar Hem wijst.”

“De profeten staan dus bovenaan als het gaat om offers brengen op de weg van God. Iedereen spant zich in voor zichzelf. Maar de profeten spannen zich in voor anderen. Terwijl de mensen slapen, blijven de profeten voor hen wakker. Terwijl de mensen lachen, huilen de profeten om hen, en aanvaardden zij voor zichzelf gewillig alle beproevingen om de wereld naar verlossing te leiden.” (blz. 113–115)

“Het lijkt dus geen twijfel dat God en Zijn één-zijn alleen door een profeet aan de wereld bekend worden gemaakt; zeker niet anders. In dit opzicht was het beste voorbeeld dat van onze heilige profeet Mohammed, moge vrede en zegeningen van Allah met hem zijn. Hij richtte zich tot een volk dat in het vuil lag en tilde haar daar vandaar op naar een prachtige rozentuin. Hij voorzag degenen die stierven van geestelijke honger en dorst van het meest voedzame voedsel en de meest heerlijke drank. Van wilden maakte hij ze tot gewone mensen. Dan, van gewone mensen tot beschaafde mensen en vervolgens van beschaafde mensen tot geestelijk volmaakte mensen. Hij toonde hen zoveel tekenen dat ze God zagen. En hij bracht bij hen zo’n morele transformatie teweeg dat zij wandelden met de engelen. Geen enkele andere profeet toonde zo’n kracht om zijn volk te hervormen, terwijl hun discipelen spiritueel achterbleven.”

“Daarom heb ik altijd met verwondering gekeken naar deze Arabische profeet die Mohammed heet, op wie duizenden zegeningen zijn – **wat een verheven rang heeft deze profeet!** De volle omvang van zijn verheven status kan men niet meten, noch is het menselijkerwijs mogelijk om zijn geestelijk zuiverende kracht op waarde te schatten. Helaas erkent men zijn status niet zoals hij verdient. Hij was de enige voorvechter voor de wereld die het ware geloof in het één-zijn van God, dat van de aarde was verdwenen, herstelde. Hij hield zeer fervent van God en zijn ziel smolt weg in zijn diepe medeleven voor zijn medemens. Daarom maakte God, Die dit geheim van zijn hart kende, hem superieur aan alle andere profeten, en aan alle vrome mensen uit vroege of latere tijden, en willigde Hij al zijn vrome hoop in tijdens zijn leven.

“Hij is de bron van elke goedgunstigheid. En als iemand beweert een bepaalde spirituele kwaliteit te hebben verworven zonder de bijdrage van de heilige Profeet (s.a.w.s.) te erkennen, zo iemand is geen mens maar een nazaat van de duivel. Want de sleutel tot elke deugd en de schat van elk stukje spirituele kennis werd aan de heilige Profeet (s.a.w.s.) geschonken. Degene die via hem niets ontvangt, zal nooit wat hebben.” (blz. 115-116)

Direct daarna schrijft hij over zichzelf: “Wat zijn wij, en wat is onze nut en waarde? Ik zou ondankbaar zijn als ik niet zou erkennen dat ik via deze Profeet (s.a.w.s.) het ware geloof in het één-zijn van God heb gekregen. En via hem en zijn licht heb ik de levende God gevonden. Het voorrecht communicatie van God te ontvangen, waardoor we God zien, heb ik ook verkregen door deze eerbiedwaardige Profeet. De stralen van deze Zon van Leiding overspoelen ons als zonlicht, en we kunnen alleen verlicht blijven zolang we eronder blijven staan.” (blz. 116)

Omdat het ware en volledige geloof in het één-zijn van God alleen van een profeet afkomstig is, en hazrat Mirza Ghulam Ahmad zegt dat hij dit geloof vond via profeet Mohammed (s.a.w.s.), betekent dit dat hij zelf niet beweerd kan hebben een profeet te zijn. Als hij een profeet zou zijn, dan zou hij het één-zijn van God niet van een ander mens geleerd hoeven te hebben.

Later schrijft hij: “Ik heb uitgelegd dat men datgene wat *tauḥîd* wordt genoemd, wat de basis is van verlossing ... alleen kan bereiken door te geloven in de profeet van de tijd (*waqt ke nabî*), dat is de heilige profeet Mohammed (s.a.w.s.), en gehoorzaamheid aan hem.” (blz. 124). Nogmaals, omdat hij de heilige profeet Mohammed (s.a.w.s.) de profeet van de tijd noemt, d.w.z. die nog steeds de profeet van de huidige tijd is, dan betekent dit dat hij zelf niet beweerd kan hebben een profeet te zijn.

Aan het begin van deze hele bespreking schrijft hazrat Mirza Ghulam Ahmad: “Als men alle boeken van God, de Allerhoogste, nauwkeurig onderzoekt, dan blijkt dat alle profeten hebben onderwezen: geloof dat God, de Allerhoogste, Eén is, zonder deelgenoot, en geloof daarmee ook in onze *risâlat* (boodschapperschap). Het was om deze reden dat de samenvatting van de leerstellingen van de islam aan de hele moslimgemeenschap werd onderwezen met deze twee zinnen: *lâ ilâha il-lal-lâh moḥammadoer-rasooloel-lâh* (Er is geen god dan Allah, Mohammed is de Boodschapper van Allah) .” (blz. 111)

Dit toont aan dat er geen profeet onder de moslims meer kan komen na profeet Mohammed (s.a.w.s.). Hij zegt hier dat er aan de moslimgemeenschap voor eens en voor altijd is geleerd: ‘Er is geen god dan Allah, Mohammed is de boodschapper van Allah’. Als er een profeet was was profeet Mohammed, dan zou hij, zoals hazrat Mirza sahib hier heeft geschreven, zijn eigen naam in de *kalimah* gezet moeten hebben.

We bidden dat Allah ons in staat stelt de ware betekenis van de leer te volgen van ‘er is geen god dan Allah.’

Âmîn.

Gepubliceerd door: *IslamLab*

Vertaald door: Reza Ghaforkhan